

Vi skal drøfte emnet her ved flere lejligheder i dag. Under denne debat skal jeg indskrænke mig til at sige følgende:

Der er grund til at glæde sig meget over, at et meget, meget stort flertal her i Folketinget har vist sig ranke og har vist sig standhaftige nok til at modstå presset fra rindalismen, hvad enten den kommer i form af spalter i aviser, i indlæg her fra talerstolen eller på anden måde, og uanset anledningen. Det er flot, og det er godt.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Nu er der jo noget, der tyder på, at det her kammerateri, som jeg omtalte tidligere i mit indlæg, er ved at brede sig her til Folketinget.

Jeg kan jo tydeligt mærke, efter at jeg nu har været herinde et antal år, på den korte tale, den socialdemokratiske ordfører holdt, at det ikke er noget, man vil diskutere, og jeg kan ligesom fornemme i salen i øjeblikket, at den her debat skal dæmpes ganske betydeligt.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Søren Hansen: Når hr. Søren Hansen som kulturordfører for Socialdemokratiet vel har læst mange af de dér artikler, tror hr. Søren Hansen så på, at hans socialdemokratiske vælgere ude i Slagelse synes, at det, der er foregået, virker rigtigt? De knokler afsted på arbejde hver eneste dag for så at se i deres avis, når de kommer hjem om aftenen, eller eventuelt i frokostpausen, at deres skattepenge bruges på den måde, som mange af de eksempler her har givet udtryk for.

Jeg kunne godt tænke mig, at hr. Søren Hansen ville komme på talerstolen og forklare lidt nærmere, hvad Socialdemokratiet egentlig har af kulturpolitik, når det drejer sig om misbrug af offentlige midler.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg kan ikke begribe den arrogance, den ulidelige socialdemokratiske arrogance, som hr. Søren Hansen udviser i dette spørgsmål. Er det, fordi hr. Søren Hansen har en eller anden elitær mening om, at det, der står i Ekstra Bladet, kan vi ikke være bekendt at diskutere her inde i Folketinget?

Jeg tager hatten dybt af for det researcharbejde, som Ekstra Bladet har lavet i denne forbindelse, men jeg tager ikke hatten af for dem, der bare udviser arrogance over for kendsgerninger. Det er hr. Søren Hansens parti, der har sid-

det i regeringen i alle de år, de her skandaler har udviklet sig.

Formanden:

Fru Ester Larsen som ordfører.

Ester Larsen (V):

Det vil være kedeligt, hvis denne forespørgselsdebat skal udvikle sig til at blive en gold diskussion af, hvad der er kunst, og hvad der ikke er kunst. Kunstsynet bør næppe fastlægges gennem flertalsafgørelser i dette Ting.

Ved formidlingen af statens bevillinger hyl-des et armslængdeprincip, som ministeren allerede har beskrevet. Det er et princip, som umiddelbart virker indlysende rigtigt, men det har som klar forudsætning, at de kyndige både er uvildige og alsidige, at de ikke medvirker til nogen monopolisering med favorisering eller udelukkelse til følge – risici, som kan være reelle i så små kunstmiljøer, som de danske.

Erfaringer bl.a. fra udsmykninger af et torv i Århus har vist, at en usmidig forvaltning af armslængdeprincippet kan føre til ganske absurde situationer, hvor modtagere nægter at modtage den kunst, som de kyndige har besluttet at skænke dem for skatteydernes midler.

Skal man undgå indspisthed og monopolisering, er det vigtigt overalt at stille krav om rotation.

Fagkyndige bør kun vælges for en tidsafgrænset periode, så nye kræfter kommer til.

Princippet om tidsbegrænsede funktionsperioder er lovfæstet for Statens Kunstfond, og det praktiseres også for ledelsen af Statens Museum for Kunst. Andre museumsledere er normalt, så vidt jeg er orienteret, ikke åremålsansat.

For museer, der er selvejende institutioner, kan museets indkøbsprincipper fastlægges i et samspil mellem museumsledere og den ansvarlige bestyrelse. Anderledes forholder det sig med Statens Museum for Kunst. Her er direktøren eneansvarlig for at købe kunst for ca. 6 mio. kr. om året.

Her burde man nok overveje, om det ikke ville være nyttigt at etablere et rådgivende panel sammensat af kunstkyndige, som kunne rådgive museumsledelsen. Statens Museum for Kunst har den specielle opgave at indsamle vægtige danske værker, der er repræsentative for dansk billedkunst. Når det drejer sig om samtidskunst, kan det være en yderst vanskelig opgave at have ansvaret for.